

honderzesendertig dagen ervoor

De week voor ik mijn ouders en Florida en de rest van mijn onbeduidende leven verliet om in Alabama op kostschool te gaan, wilde mijn moeder met alle geweld een afscheidsfeestje voor me geven. Zeggen dat ik er niet veel van verwachtte, zou een gruwelijke onderschatting zijn. Hoewel ik min of meer verplicht was al mijn 'schoolvrienden' uit te nodigen, dat wil zeggen: het stelletje ongeregeld van toneel en de nerds van Engels waar ik in de gigantische kantine op school altijd uit sociale noodzaak bij zat, wist ik dat ze niet zouden komen. Toch bleef mijn moeder erbij, meegesleurd door het waanidee dat ik mijn populariteit al die jaren voor haar verborgen had gehouden. Ze maakte een ware oceaan aan artisjokkendipsaus klaar. Ze versierde onze woonkamer met groene en gele slingers, de kleuren van mijn nieuwe school. Ze kocht twee dozijn partypoppers en legde die in een mooie cirkel op de salontafel.

En toen het die laatste vrijdag was, toen ik bijna klaar was met pakken, toen ging ze om vier minuten voor vijf geduldig met mijn vader en mij in de kamer op de bank zitten wachten op de Invasie voor het Afscheid van Miles. Die invasie bestond uit precies twee personen: Marie Lawson, een klein blond meisje met een vierkante bril, en haar stevige (om het vriendelijk uit te drukken) vriend Will.

'Hoi, Miles,' zei Marie terwijl ze ging zitten.

'Hoi,' zei ik.

'Leuke zomer gehad?' vroeg Will.

'Best. En jij?'

'Prima. We hebben *Jesus Christ Superstar* gedaan. Ik heb met

de decors geholpen. En Marie heeft de belichting gedaan,' zei Will.

'Cool.' Ik knikte veelzeggend, en daarmee was onze gesprekstof wel min of meer uitgeput. Ik had misschien iets over *Jesus Christ Superstar* kunnen vragen, alleen 1) wist ik niet wat dat was, 2) kon het me ook niets schelen en 3) ben ik nooit erg goed in zomaar wat kletsen. In tegenstelling tot mijn moeder, die uren door kan kletsen, en die de ongemakkelijke situatie dus rekte door naar hun repetitieschema te informeren, en hoe de voorstelling was gegaan, en of het een succes was.

'Best wel,' zei Marie. 'Er kwamen best wel veel mensen kijken.' Marie was zo iemand die alles 'best wel' vond.

Eindelijk zei Will: 'Nou, we kwamen alleen even afscheid nemen. Ik moet Marie voor zes uur thuisbrengen. Veel plezier op kostschool, Miles.'

'Bedankt,' zei ik opgelucht. Het enige dat nog erger is dan een feestje geven waar niemand naartoe komt, is een feestje geven waar alleen maar twee ontzettend, vreselijk saaie mensen naartoe komen.

Ze gingen weg, en daar zat ik weer met mijn ouders naar het lege scherm van de tv te staren. Ik had zin om hem aan te zetten, maar ik wist dat ik dat maar niet moest doen. Ik kon voelen dat ze allebei naar me zaten te kijken, dat ze zaten te wachten tot ik in tranen zou uitbarsten of zo, alsof ik niet al lang had geweten dat het zo zou gaan. Dat had ik wél. Ik kon hun medelijden voelen terwijl ze artisjokkendipsaus opschepten met chips die voor mijn denkbeeldige vrienden bedoeld waren, maar zij hadden eerder medelijden nodig dan ik: ik was niet teleurgesteld. Aan mijn verwachtingen was voldaan.

‘Wil je daarom weg, Miles?’ vroeg mijn moeder.

Ik dacht even na en paste er wel voor op haar aan te kijken. ‘Eh, nee,’ zei ik.

‘Maar waarom dan?’ vroeg ze. Het was niet de eerste keer dat ze die vraag stelde. Mijn moeder voelde er niet erg veel voor mij naar kostschool te laten gaan, en daar maakte ze geen geheim van.

‘Vanwege mij?’ vroeg mijn vader. Hij had op Culver Creek gezeten, de kostschool waar ik ook heen ging, net als zijn twee broers en al hun kinderen. Ik geloof dat hij het wel een fijn idee vond dat ik in zijn voetsporen trad. Van mijn ooms had ik verhalen gehoord over hoe beroemd mijn vader op de campus was geweest, omdat hij altijd de boel op stelten zette en tegelijkertijd in alle vakken uitblonk. Dat klonk als een beter leven dan het mijne in Florida. Maar nee, het was niet vanwege mijn vader. Niet precies.

‘Wacht even,’ zei ik. Ik liep naar mijn vaders studeerkamer om zijn biografie van François Rabelais te halen. Ik las graag biografieën van schrijvers, zelfs als ik (zoals bij Monsieur Rabelais het geval was) nooit iets had gelezen dat door henzelf was geschreven. Ik bladerde naar achteren en zocht het gemarkeerde citaat op. (‘NOOIT EEN MARKEERSTIFT IN MIJN BOEKEN GEBRUIKEN,’ had mijn vader wel duizend keer tegen me gezegd. Maar hoe moet je anders vinden wat je zoekt?)

‘Deze man,’ zei ik. Ik bleef in de deuropening van de woonkamer staan. ‘François Rabelais. Hij was dichter. En zijn laatste woorden waren: “Ik ga op zoek naar een Groot Misschien.” Daarom ga ik. Dan hoeft ik niet te wachten tot ik doodga voor ik het Grote Misschien ga zoeken.’

Daar waren ze wel even stil van. Ik was op zoek naar een Groot Misschien, en ze wisten net zo goed als ik dat ik dat niet bij mensen als Will en Marie zou vinden. Ik ging weer op de bank zitten, tussen mijn vader en mijn moeder in, en mijn vader sloeg zijn arm om me heen, en zo bleven we een hele poos zitten, rustig met z'n drieën op de bank, tot het wel in orde leek om de televisie aan te zetten, en toen aten we artisjokkendip als avondeten en keken we naar het History Channel, en voor een afscheidsfeestje kon het er eigenlijk best mee door.

honderdachtentwintig dagen ervoor

Natuurlijk, in Florida was het knap heet, en vochtig ook. Zo heet dat je kleren als plakband aan je vastplakten en het zweet als tranen van je voorhoofd in je ogen droop. Maar het was alleen buiten heet, en meestal kwam ik alleen maar buiten om van de ene ruimte met airco naar de andere ruimte met airco te lopen.

Daardoor was ik niet voorbereid op het unieke soort hitte dat je op Culver Creek School aantreft, ruim twintig kilometer ten zuiden van Birmingham, Alabama. De suv van mijn ouders stond een paar meter voor mijn kamer, kamer 43, op het gras. Maar elke keer dat ik die paar stappen naar en van de auto liep voor het uitladen van wat nu veel te veel spullen leken, brandde de zon zo meedogenloos fel door mijn kleren en in mijn huid dat ik oprecht bang werd voor het hellevuur.

Met z'n drieën deden we er maar een paar minuten over om de auto uit te laden, maar in mijn aircoloze kamer was het maar een fractie koeler, al was je er godzijdank uit de zon. Van

die kamer keek ik wel op: ik had me pluchen vloerbedekking, houten lambrisering, Victoriaanse meubels voorgesteld. Afgezien van één luxe – een eigen badkamer – kreeg ik een hok. Met zijn wanden van gasbetonblokken die onder een dikke laag witte verf zaten en zijn groen-wit-geblokte linoleumvloer leek het meer op een ziekenhuis dan op de kostschoolkamer uit mijn fantasie. Een stapelbed van onbewerkt hout met vinyl matrassen stond tegen het achterraam aan. De bureaus en kasten en boekenplanken zaten allemaal aan de muren vast om creatieve indeling van de ruimte te voorkomen. *En geen airconditioning.*

Ik ging op het onderste bed zitten terwijl mijn moeder de grote koffer opende, er een stapel biografieën uit haalde die ik van mijn vader had mogen meenemen, en ze op de boekenplanken zette.

‘Ik kan zelf wel uitpakken, ma,’ zei ik. Mijn vader stond op. Hij was klaar om te gaan.

‘Laat me dan tenminste je bed opmaken,’ zei mijn moeder.

‘Nee, echt niet. Dat kan ik zelf wel. Zo is het goed.’ Want je kunt zulke dingen echt niet eeuwig laten duren. Op een gegeven moment trek je de pleister er gewoon af en dat doet pijn, maar dan is het gebeurd en ben je opgelucht.

‘O hemel, we zullen je missen,’ zei mijn moeder opeens, door het mijneveld aan koffers heen lopend om bij het bed te komen. Ik stond op om haar te omhelzen. Mijn vader kwam er ook bij, en we hingen zo’n beetje tegen elkaar. Het was te heet en we waren te zweterig om er een vreselijk lange omhelzing van te maken. Ik wist dat ik eigenlijk hoorde te huilen, maar ik had zestien jaar met mijn ouders samengewoond en het leek hoog tijd voor een proefscheiding.

‘Maak je maar geen zorgen.’ Ik glimlachte. ‘Ik krijg dat zuidelijke taaltje gauw genoeg onder de knie.’

Mijn moeder lachte.

‘Geen domme dingen doen,’ zei mijn vader.

‘Oké.’

‘Geen drugs. Geen drank. Geen sigaretten.’ Als oud-leerling van Culver Creek had hij alles gedaan waar ik alleen maar over gehoord had: de stiekeme feestjes, in je blootje door de hooivelden rennen (hij jammerde er altijd over dat er in zijn tijd alleen maar jongens op de school zaten), drugs, drank en sigaretten. Hij had er wat tijd voor nodig gehad om van het roken af te komen, maar zijn jeugdzonden lagen nu ver achter hem.

‘Ik hou van je,’ gooiden ze er allebei tegelijk uit. Het hoorde erbij, maar ik ging me er alleen maar gruwelijk verlegen van voelen, zo’n beetje als wanneer je je grootouders ziet zoenen.

‘En ik van jullie. Ik bel jullie elke zondag.’ Onze kamers hadden geen telefoonaansluiting, maar mijn ouders hadden verzocht of ik een kamer in de buurt van een van de vijf munttelefoons op Culver Creek kon krijgen.

Ze omhelsden me nog een keer – mijn moeder, en toen mijn vader – en dat was het. Door het achterraam keek ik hen na toen ze over de kronkelige weg de campus af reden. Misschien had ik kleffe, sentimentele droefheid moeten voelen. Maar op dat moment wilde ik alleen maar afkoelen, en daarom greep ik een van de bureaustoelen en ging buiten voor de deur in de schaduw van de overhangende dakrand zitten wachten op een briesje dat nooit kwam. De lucht buiten was even bewegingloos en drukkend als de lucht binnen. Ik bekeek mijn nieuwe omgeving: zes gebouwen van één verdieping, elk met zestien kamers, stonden

in een zeshoek om een groot rond grasveld. Het leek wel een enorm oud motel. Overal zag je jongens en meisjes die elkaar omhelsden, samen lachten en samen rondliepen. Ik hoopte vaag dat er iemand naar me toe zou komen om een praatje met me te maken. Ik stelde me het gesprek voor:

‘Hallo. Is dit je eerste jaar?’

‘Ja. Ja. Ik kom uit Florida.’

‘Dat is cool. Dus je bent de hitte wel gewend.’

‘Zulke hitte zou ik nog niet gewend zijn als ik uit de Hades kwam.’ Ik zou een grapje maken. Ik zou meteen een goede indruk maken. *Ha, hij is geestig. Met die Miles kun je lachen.*

Zo ging het natuurlijk niet. Het ging nooit zoals ik het me voorstelde.

Omdat ik me verveelde, ging ik maar weer naar binnen, trok mijn shirt uit, ging op de door en door hete vinyl matras van het onderste bed liggen en sloot mijn ogen. Ik was nooit wedergeboren met een doop en gehuil en al die dingen, maar dat kon nauwelijks prettiger zijn dan wedergeboren worden als iemand zonder bekend verleden. Ik dacht aan de mensen over wie ik had gelezen – John F. Kennedy, James Joyce, Humphrey Bogart – die op kostschool hadden gezeten, en aan hun avonturen; Kennedy haalde bijvoorbeeld heel graag stunts uit. Ik dacht aan het Grote Misschien en aan de dingen die zouden kunnen gebeuren en de mensen die ik zou kunnen leren kennen en wat voor iemand mijn kamergenoot zou kunnen zijn (een paar weken geleden had ik een brief gekregen waarin stond hoe hij heette, Chip Martin, maar meer niet). Wie Chip Martin ook was, ik hoopte bij god dat hij een heel regiment sterke ventilatoren zou meebrengen, want ik had er niet één bij me, en ik kon

mijn zweet nu al in plasjes op de vinyl matras voelen, wat ik zo smerig vond dat ik ophield met denken en overeind kwam om een handdoek te zoeken om het zweet mee op te vegen. En toen dacht ik: *Oké, voor het avontuur komt eerst nog het uitpakken.*

Het lukte me een wereldkaart op de muur te plakken en het grootste deel van mijn kleren in laden te stoppen voor ik merkte dat de hete, vochtige lucht zelfs de muren aan het zweten maakte, en ik besloot dat het nu geen geschikt moment voor lichamelijke arbeid was. Nu was het een geschikt moment voor een heerlijke koude douche.

In de kleine badkamer bevond zich achter de deur een grote, manshoge spiegel, zodat ik niet aan het spiegelbeeld van mijn naakte zelf kon ontsnappen toen ik me naar voren boog om de douchekraan open te draaien. Het verbaasde me altijd weer hoe mager ik was: mijn dunne armen leken op weg van pols naar schouder nauwelijks dikker te worden en mijn borstkas vertoonde geen spoor van vet of spieren. Ik geneerde me voor mezelf en vroeg me af of er iets aan die spiegel te doen zou zijn. Ik trok het effen witte douchegordijn opzij en dook de douchecel in.

Helaas scheen de douche ontworpen voor iemand van circa een meter tien lang, zodat het koude water op het onderste deel van mijn ribbenkast terecht kwam, met alle kracht van een druppende kraan. Om mijn bezwete gezicht nat te maken moest ik wijdbeens gaan staan en diep door de knieën zakken. Wedden dat John F. Kennedy (die volgens zijn biografie een meter tachtig was, precies even groot als ik) op zijn kostschool niet door de knieën hoefde te gaan? Nee, dit was iets totaal anders, en terwijl de druppelende douche mijn lichaam langzaam nat maakte, vroeg ik me af of ik hier eigenlijk wel een Groot

Misschien zou kunnen vinden, of dat ik een gigantische misrekening had gemaakt.

Toen ik na het douchen met een handdoek om mijn middel de badkamerdeur opende, zag ik een kleine gespierde jongen met een dikke bos bruin haar, die bezig was een reusachtige legergroene plunjebaal mijn kamer binnen te slepen. Hij was een meter niksenvijftig lang maar goedgebouwd, net een schaalmodel van Adonis, en hij werd vergezeld door de stank van muffe sigarettenrook. *Geweldig*, dacht ik, *ik maak in mijn blootje kennis met mijn kamergenoot*. Hij sjoerde de plunjebaal naar binnen, deed de deur dicht en kwam naar me toe.

‘Ik ben Chip Martin,’ verkondigde hij met een diepe stem, de stem van een radio-DJ. Voor ik kon reageren, ging hij verder: ‘Ik zou je wel een hand willen geven, maar volgens mij kun je maar beter die handdoek verrekte goed vast blijven houden zolang je geen kleren aan hebt.’

Ik lachte en knikte naar hem (dat is toch cool, ja? knikken?) en zei: ‘Ik ben Miles Halter. Aangenaam.’

‘Miles zoals in *Miles to go before I sleep?*’ vroeg hij.

‘Wat?’

‘Dat is een gedicht van Robert Frost. Nooit iets van gelezen?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Heb jij even geluk.’ Hij glimlachte.

Ik greep schoon ondergoed, een blauw Adidas voetbalbroekje en een wit T-shirt bij elkaar, mompelde dat ik zo terug was en dook de badkamer weer in. Die goede eerste indruk kon ik dus vergeten.

‘Waar zijn je ouders?’ vroeg ik vanuit de badkamer.

‘Mijn ouders? Mijn vader zit op het moment in Californië.’

Misschien thuis in zijn luie stoel. Misschien achter het stuur van zijn vrachtwagen. Maar hij is in elk geval aan het drinken. Mijn moeder rijdt vermoedelijk net de campus af.'

'O,' zei ik, intussen aangekleed, en een beetje onzeker hoe ik op zulke persoonlijke informatie moest reageren. Misschien had ik het ook niet moeten vragen, als ik het niet wilde weten.

Chip pakte een paar lakens en gooide ze op het bovenste bed. 'Ik ben een bovenslaper. Geen bezwaar tegen, hoop ik?'

'Eh, nee. Maakt mij niet uit.'

'Ik zie dat je de boel al wat aangekleed hebt,' zei hij, naar de wereldkaart wijzend. 'Bevalt me wel.'

En toen begon hij landen op te noemen. Hij deed het met een monotone stem, alsof hij het al duizend keer eerder had gedaan.

Afghanistan.

Albanië.

Algerije.

Amerikaans-Samoa.

Andorra.

En ga zo maar door. Hij werkte de A's af voor hij opkeek en mijn ongelovige blik zag.

'Ik zou de rest ook nog kunnen doen, maar dat zou je vast gaan vervelen. Het is iets dat ik deze zomer heb geleerd. God, je hebt er geen idee van hoe saai het zomers is in New Hope, Alabama. Alsof je naar het groeien van de sojabonen zit te kijken. Waar kom jij trouwens vandaan?'

'Uit Florida,' zei ik.

'Ben ik nooit geweest.'

'Dat is behoorlijk indrukwekkend, dat met die landen,' zei ik.